

Sygn. akt SNO 30/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Jan Bogdan Rychlicki (przewodniczący)

SSN Jacek Gudowski

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Apelacyjnego [...], po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 maja 2015 r.,

sprawy **R. K.**

sędziego Sądu Okręgowego w [...]

w związku z jej odwołaniem

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 23 grudnia 2014 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2 w części dotyczącej orzeczenia o karze upomnienia i w tym zakresie umarza postępowanie;

2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny ustalił w punkcie pierwszym, że obwiniona sędzia Sądu Okręgowego R. K. popełniła przewinienie dyscyplinarne opisane w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070; dalej u.s.p.) polegające na tym, że w okresie od 26 października 2010 r. do 17 października 2011 r. dopuściła się w sprawie sygn. [...] oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego – art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w ten sposób, że sporządziła uzasadnienie wyroku w sposób rażąco naruszający wymogi określone w tym przepisie i na podstawie art. 108 § 2 u.s.p. umorzył postępowanie w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej oraz w punkcie drugim uznał obwinioną za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 u.s.p. polegającego na tym, że w okresie od 26 sierpnia 2011 r. do 17 stycznia 2012 r. dopuściła się w sprawie sygn. [...] oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego – art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w ten sposób, że sporządziła uzasadnienie wyroku w sposób rażąco naruszający wymogi określone w tym przepisie i za to na podstawie art. 109 § 1 u.s.p. wymierzył karę dyscyplinarną upomnienia.

Obwiniona zaskarżyła ten wyrok w punkcie drugim w części dotyczącej orzeczenia o karze i wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary dyscyplinarnej, ewentualnie o zastosowanie art. 108 § 2 u.s.p.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Nie ma podstaw do uwzględnienia zarzutu wadliwego wymierzenia skarżącej kary dyscyplinarnej upomnienia za przewinienie opisane w punkcie drugim wyroku. Rozważając kwestię wymiaru kary Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę zarówno postawę sędziego w toku postępowania dyscyplinarnego, przyznanie się do winy i złożenie wniosku o wymierzenie kary upomnienia, jak i fakt właściwego wypełniania obowiązków związanych z obowiązkami orzecznymi w okresie po

popęlnieniu zarzucanego czynu dyscyplinarnego. Okoliczności te stanowiły podstawę oceny, że wymierzenie najłagodniejszej kary dyscyplinarnej daje gwarancję niepopęlnienia przez obwinioną ponownie przewinień dyscyplinarnych.

Skarżąca nie przytoczyła w odwołaniu, poza powołaniem się na swą postawę w toku postępowania dyscyplinarnego, innych argumentów przemawiających za zastosowaniem art. 109 § 5 u.s.p., ani nie wskazała żadnych okoliczności w celu wykazania zarzutu naruszenia tego przepisu przez Sąd Dyscyplinarny. Chociaż ustawodawca nie wskazał w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych definicji przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi, to jednolite poglądy doktryny i judykatury przyjmują, że chodzi o sytuacje, w których występuje przewaga elementów łagodzących o charakterze przedmiotowo – podmiotowym, w szczególności niewielka szkodliwość zachowania dla służby sędziowskiej, niewielki stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu (wyroki Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 8 lutego 2011 r., SNO 1/11 – nie publ., z dnia 4 kwietnia 2011 r., SNO 14/11 – OSN w sprawach dyscyplinarnych 2011, poz. 24). Element postawy sędziego w toku postępowania dyscyplinarnego, jako okoliczność pozostająca poza tymi granicami nie ma wpływu na ocenę czynu skarżącej w aspekcie przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi, o którym mowa w art. 109 ust. 5 u.s.p. Czyn obwinionej został zakwalifikowany jako oczywista i rażąca obraza przepisów prawa procesowego w zakresie sporządzenia uzasadnienia wyroku w sprawie karnej, a więc jako obraza nie budząca najmniejszej wątpliwości i dużej wagi, co wyłącza zastosowanie omawianego przepisu.

W rozpoznawanej sprawie postępowanie w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej stało się jednak w toku postępowania odwoławczego niedopuszczalne z uwagi na regulację zawartą w art. 108 § 2 u.s.p. Stanowi on, że jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w § 1 (tj. po upływie trzech

lat od chwili czynu) sprawa nie zostanie prawomocnie zakończona, sąd dyscyplinarny orzeka o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego i umarza postępowanie w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej. Sąd Dyscyplinarny – Sąd Apelacyjny ustalił, że czyn dyscyplinarny został popełniony w dniu 17 stycznia 2012 r., co oznacza, że termin określony w art. 108 § 2 u.s.p. upłynął i postępowanie w zakresie kary nieprawomocnie wymierzonej należy umorzyć. Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 437 § 2 i art. 436 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., o kosztach postępowania dyscyplinarnego rozstrzygając zgodnie z art. 133 u.s.p.